

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא – אֲדָרָא רַבָּא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ט - חֲלָק ו'

קוֹנְטֵרְס 546

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

נצא בקריאה נרגשת לכל אחינו בני ישראל הנמצאים בכל אתר ואתר עורו והתעוררו להאיר את העולם באור העליון.

בואו וטלו חלק בקרוב הגאולה. הצטרפו ללמוד היומי מתוך הזהר הקדוש.

וזכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי יגן עליכם ועלינו להושע בתשועת עולמים במהרה בימינו אמן.



(ב) קבלתי ונושעתי

קבלתי על עצמי ללמד ספר הזהר ונושעתי ב \$60,000.

מעשה שקרה!

כך מספר אריה את מה שארע לו – הכנתי סכום של 60 אלף דולר לקראת בניה חדשה, אדהכי והכי נגש אלי שמואל ידידי ובקש את הסכום כהלואה לתקופה קצרה, ואני שעדין לא נצרכתי לכסף עד לתחלת הבניה, הספמתי להלוות לו. זמן הפרעון הגיע, ושמואל משתמט ממני, דוחה אותי שוב ושוב, אני מנסה לצר קשר והוא חוסם כל אפשרות שכזאת, עד שלבסוף לא ענה לי אפלו בטלפון. כאן כבר נשברתי; גם לאבד ממון זה רב וגם לדעת שחברי, שהיה נאמן עלי עד לא מכבר, מהתל בי ומרמה אותי. כל היום וכל הלילה חשבתי על שמואל והכסף, ובקבות כך נכנסתי לדכדוך נפשי.

הרבה אפשריות לא עמדו לפני, מבחינתי חובת ההשתדלות הבאה היתה, דאגה בלב איש ושיחנה. אולי חבר טוב יוכל לסייע במתן עצה נכונה, להורני כיצד עלי לנהוג במצב מעין זה. פניתי לחברי הטוב נ. ספרתי לו את העובר עלי ובקשתי את עצתו.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ג. הקשיב וחשב, הוא רצה בכל מאודו לעזר. עצה מעשית לא ידע להשית, רק בזאת נזכר, במאמר רבותינו: "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו...", ובכך שלאחרונה ישנה התעוררות גדולה ללמוד הזהר הקדוש למוד יומיומי, ואם רבי שמעון בר יוחאי הבטיח בספרו שבזכות הלמוד בספר הזהר נזכה לגאולה הכללית של כל עם ישראל, בודאי צרתי הקטנה תוכל להפתר בזכות למוד הזהר, בבחינת גאולה פרטית.

מתוך הדחק ובלית ברירה החלטתי לפקד את ציונו של רשב"י בהר מירון. קמתי, נסעתי והשתטחתי על הקבר בתפלה ובתחנונים, שפכתי את צקון לחשי לפני אדון הכל, ובקשתי שבזכות הקבלה שקבלתי על עצמי ללמוד בספר הזהר הקדוש בכל יום אזכה לישועה.

בדרך חזרה, כשכלי נרגש מהחוויה הרוחנית שחוויתי, פגשתי ידיד נעורים ששנים רבות לא ראיתיו, החלפנו מספר מלים, ותוך כדי דבור מספר הלה שקבל ירשה גדולה, אשר לחלק ממנה הוא נצרך, ועדין נשאר לו \$60,000 שאינו צריך אותם בזמן הקרוב. ברב נדיבותו הציע לי: אם הנך רוצה הנני מוכן להלוות לך אותם ...

הצרת המערכת:

אכן, כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו...

תקבלו על עצמכם ותנושעו, מי לא נדרש לזכות כדי להיטיב לו? מי אינו חפץ בישועות פרטיות וכלליות?

כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו...

ועל ידי זה ישפע שפע רב ב'כל העולמות - ראשי תבות רשב"י - שהעוסק בתורתו יזכה בעזרת השם לשפע רב רוחני וגשמי.

קבלו על עצמכם את למוד הזהר [כ-5 דקות ליום במסלול ד' - כמפורט בעלון 3-4] ותנושעו בכל הישועות והשפעות טובות.

לָה מְעִילָא לְתַתָּא. וְכֵן לְסַמְכָא תְנַיִנָא, וְתִלְתָּאָה וְרַבֵּיעָאָה. וּבֵין סַמְכָא לְסַמְכָא, אַחֲדָן תְּמַנְיָסָר רַגְלֵי דְסַמְכֵי וּמִתְנַהֲרִין בְּבוּצֵינָא דְגְלִיפָא (בְּבוּסִיטָא דְגְלִיפִין) בְּהֵוּא פְרִיסָא. וְכֵן לְאַרְבַּע עֵיבָר.

וְחַמְנָא אֵלִין תְּקוּנֵין דְנַהֲרִין עָלֶה, וְהוּוּ מְחַפָּאן מְלֵי דְפּוּמָנָא, לְאַתְעֻטְרָא וְלְאַסְתְּלָקָא כָּל חַד בְּאַתְרֵיהּ. וְכַד הוּוּ מִתְתַקְנָן מְפּוּמָנָא, כָּל חַד וְחַד סְלִיק וְאַתְעֻטְר וְאַתְתַקְּן בְּהֵוּא תְקוּנָא דְאַתְתַקְּן הָכָא, מְפָל (ס"א בְּהַבֵּל דְכָל) פּוּמָא דְחַד מִינָן. וּבְשַׁעְתָּא דְחַד מִינָן פִּתַח פּוּמָא, לְתַקְנָא בְּהֵוּא תְקוּנָא, הֵוּוּא תְקוּנָא הוּוּה יְתִיב וּמְחַפָּה לְמַלְהָ דְנִפְיָק מְפּוּמִיכוּן, וְכַדִּין סְלָקָא בְדוּכְתִיָה וְאַתְעֻטְר.

וְכַרְסַמְכִין מְפָאן וּמְפָאן, חֲדָאן עַל דְשַׁמְעִין מַה דְלָא יָדְעוּ, וְצִיִּיתִין לְקַלִּיכוּן. בְּמַה רְתִיכִין קְוִימִין הָכָא בְּגִינִיכוּן. וְזַכָּאִין אַתּוּן לְעֵלְמָא דְאַתִּי, דְכְלֵהוּ מְלֵי דְנִפְיָקֵי מְפּוּמִיכוּן, כְּלֵהוּ מְלִין קְדִישִׁין. מְלִין כְּשָׂרָן דְלָא אַסְטָאן לִימִנָא וְלִשְׁמָאֵלָא.

קְדִישָׁא בְרִיךְ הוּוּא חֲדֵי לְמִשְׁמַע, וְצִיִּית לְהַנִּי מְלֵי, עַד דְהוּוּא אַגְמָר (ס"א אַגְמָר) דִּינָא, דִּי לְעֵלְמָא דְאַתִּי תִימְרוּן זְמָנָא אַחְרָא כָּל הַנִּי מְלֵי קְדִישִׁין. עֲלִיכּוּ כְתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) וְחַכְפָּ כְּיִין הַטּוֹב וְגו', דּוּבֵב שְׁפִתֵי יִשְׁנִים. מְאִי דּוּבֵב שְׁפִתֵי יִשְׁנִים. דְאַפִּילוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי מְרַחֲשָׁן שְׁפּוּתִיכוּ אֹרִיִּיתָא קְמִיָה.

הַשְׁתָּא אַתְתַקְּנוּ וְאַתְכּוּוּנוּ דַעְתָּא, לְמַתְקַן תְּקוּנֵי דְזַעִיר אַפִּין, הִיף יִתְתַקְּן, וְהִיף יִתְלַבֵּשׁ בְּתְקוּנֵי מִתְקוּנֵי עֵתִיק יוּמִין, קְדִישָׁא דְקְדִישִׁין, טְמִירָא דְטְמִירִין, טְמִירָא מְכֵלָא. דְהַשְׁתָּא חוּבְתָא (חֲבֻתָא) עֲלִיכּוּ, לְמַגְזֵר דִּינָא קוּשְׁטָאָה יָאָה וְשַׁפִּירָא וְלְאַתְקָנָא כָּל תְּקוּנֵין עַל בְּרִיָה.

תְּקוּנֵי דְזַעִיר אַפִּין, מִתְקוּנֵי דְאַרְיָף אַפִּין אַתְתַקְּנוּ. וְאַתְפְּשְׁטוּ תְקוּנֵי מְפָאן וּמְפָאן, כְּחִזּוּ בְר נֶשׁ, לְמִשְׁלֻטָא (ס"א וּמִשְׁלָא) בִּיה רַוְחָא דְטְמִירָא דְכָל טְמִירִין. בְּגִין לְמִיתֵב עַל פּוּרְסֵיָא, דְכְתִיב, (יִחֻזְקָא א) וְעַל דְמוֹת הַפֶּסֶא דְמוֹת כְּמִרְאָה אָדָם עָלְיוּ מְלֻמְעָלָה. כְּמִרְאָה אָדָם: דְכְלִיל כָּל דִּיּוֹקְנִין. כְּמִרְאָה אָדָם: דְכְלִיל כָּל שְׁמֵהָן. כְּמִרְאָה אָדָם: דְבִיָה סְתִימִין כָּל עֲלָמִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין. כְּמִרְאָה אָדָם: דְכְלִיל כָּל רִזִין דְאַתְאֲמְרוּ וְאַתְתַקְּנוּ עַד דְלָא אַבְרִי עֲלָמָא, וְאַף עַל גַּב דְלָא אַתְקֵימוּ.

הַאֲנָא בְצַנִיעוּתָא דְסַפְרָא, עֵתִיקָא דַעֲתִיקִין עַד לָא זְמִין תְּקוּנֵי, בְּאַנִי מְלָכִין, בְּגַס מְלָכִין, (נ"א גְלִיף מְלָכִין) וּמִשְׁעַר מְלָכִין, וְלָא הוּוּ מִתְקֵימִי, עַד דְדַחִי (ס"א דַחֵח) לֹזֶן, וְאַצְנַע לֹזֶן לְבַתֵּר זְמָנָא, הָדָא הוּוּא דְכְתִיב, (בְּרַאשִׁית לו) וְאַלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מְלָכוּ בְאַרְץ אֲדוּם. בְּאַרְץ

אָדוּם, בְּאַתֵּר דְּכָל דִּינִין מִתְקַיִּימִין תַּמָּן, וְכִלְהוּ לָא אֶתְקַיִּימוּ.
 עַד דְּרִישָׁא חוּרָא עֲתִיקָא דְעִתִּיקִין אֲתַתְּקֵן. כִּד אֲתַתְּקֵן, תַּקִּין כָּל תַּקּוּנִין
 דְּלַתְתָּא, תַּקִּין כָּל תַּקּוּנֵי דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין. מִכָּאן אִילִּיפְנָא, כָּל רִישָׁא
 דְעֵמָא, דְּלֹא אֲתַתְּקֵן הוּא בְּקַדְמִיתָא, לִית עֵמָא מִתַּתְּקָנָא. וְאִי אִיהוּ מִתַּתְּקֵן,
 כִּלְהוּ מִתַּתְּקֵנָן. וְאִי אִיהוּ לֹא מִתַּתְּקֵן בְּקַדְמִיתָא, לֹא יְכִלִּין עֵמָא לֹאֲתַתְּקָנָא.
 מִנְּהָן. מִעֲתִיק יוֹמִין. דְּעַד לֹא אֲתַתְּקֵן הוּא בְּתַקּוּנֵי, לֹא אֲתַתְּקֵנוּ כָּל אֵינּוּן
 דְּבַעוּ לֹאֲתַתְּקָנָא, וְכִלְהוּ עֲלָמִין אֲתַתְּרַבוּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית
 לו) וַיִּמְלוֹךְ בְּאֲדוּם בְּלַע בֶּן בְּעוּר. וַיִּמְלוֹךְ בְּאֲדוּם, רְזַא חַדָּא (ס"א נְקוּדָא) הוּא.
 אַתֵּר דְּכָל דִּינִין מִתְקַטְרִין תַּמָּן, וְתַלְיִין, מִתַּמָּן.

בְּלַע בֶּן בְּעוּר, תְּאֵנָא הוּא גְזֵרַת דִּינָא, תַּקִּיפָא דְתַקִּיפִין, דְּבִגִּינִיה מִתְקַטְרֵן
 אֶלְף אֶלְפִין מְאִרֵי דִיכְבָּא וִילְלָה. (בְּרַאשִׁית לו) וְשֵׁם עִירוֹ דְנִהְבָּה. מְאִי
 דְנִהְבָּה. כְּלוּמַר דִּין הָבָה. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (מְשִׁלִּי כ) לְעֵלוּקָה שְׁתֵּי כְּנוֹת הַב
 הַב.

בֵּינָן דְסָלִיק לְאֲתִישְׁבָּא, בִּיה לֹא קָאִים, וְלֹא הָוָה יְכִיל לְמִיקָם, וְכִלְהוּ
 עֲלָמִין אֲתַתְּרַבוּ. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם דְאָדָם לֹא אֲתַתְּקֵן. דְתַקּוּנָא
 דְאָדָם בְּדִיוקְנִיה, כְּלִיל כְּלִיל, וְיְכִיל (דף קל"ה ע"ב) כְּלִיל לְאֲתִישְׁבָּא בִּיה.
 וּבְנִין דְתַקּוּנָא דָא דְאָדָם, לֹא אֲשַׁתְּכַח. לֹא יְכִילוּ לְמִיקָם וְלֹאֲתִישְׁבָּא,
 וְאֲתַבְּטְלוּ. וְאֲתַבְּטְלוּ סִלְקָא דְעֵתָךְ וְהָא כִּלְהוּ בְּאָדָם אֲתַכְּלִילֵן. אֶלָּא
 אֲתַבְּטְלוּ וְאֲסַתְּלְקוּ מֵהוּא תַקּוּנָא, עַד דִּיִּתִּי תַקּוּנָא (נ"א דִּיוקְנָא) דְאָדָם. וְכִד
 אֲתָא הָאִי דִּיוקְנָא, אֲתַגְּלָפוּ (ס"א אֲתַכְּלִלוּ) כִּלְהוּ, וְאֲתַחְזְרוּ לְקִיּוּמָא אַחְרָא.
 מְנַהוּן אֲתַבְּסָמוּ, (ס"א מְנַהוּן אֲתַבְּסָמוּ וְלֹא אֲתַבְּסָמוּ) וּמְנַהוּן לֹא אֲתַבְּסָמוּ כְּלָל.

וְאִי תִימָא וְהָא כְּתִיב וַיָּמַת, וַיָּמַת. דְאֲתַבְּטְלוּ לְגַמְרֵי. לֹא הָכִי, אֶלָּא כָּל
 מָאן דְנִחִית מְדִרְגָּא קַדְמָאָה דְהוּא בִּיה, קְאִרֵי בִּיה מִיָּתָה. כְּמָה דְאַתְּ
 אָמַר, (שְׁמוֹת ב) וַיָּמַת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, דְנִחִת מְדִרְגָּא קַדְמָאָה דְהוּא קָם בִּיה.
 וְכִיּוֹן דְאֲתַתְּקֵן אָדָם, אֲתַקְרוּן בְּשֵׁמֵהּ אַחְרַנִין, וְאֲתַבְּסָמוּ בְּקִיּוּמָא בִּיה,
 וְקִיּוּמִין בְּדוּכְתִיּוּהוּ.

וְכִלְהוּ אֲתַקְרוּן בְּשֵׁמֵהּ אַחְרַנִין מִן קַדְמָאִין, כִּד הוּא דְכְּתִיב בִּיה, (בְּרַאשִׁית
 לו) וְשֵׁם אֲשֵׁתוֹ מְהִיטְכָּאֵל כֶּת מִטְרַד כֶּת מִי זָהָב. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם
 דְהִנֵּי לֹא אֲתַבְּטְלוּ כְּשָׂאֵר אַחְרַנִין. מְשׁוּם דְהוּא דְכָר וְנוֹקְבָא. כְּהָאִי תַמְרָא,
 דְלֹא סִלְקָא אֶלָּא דְכָר וְנוֹקְבָא. וּבְגִין כִּד הִשְׁתָּא דְאֲשַׁתְּכַחוּ דְכָר וְנוֹקְבָא,
 לֹא כְּתִיב כְּהוּ מִיָּתָה כְּאַחְרַנִין, וְאֲתַקְיִימוּ. אֲבָל לֹא אֲתִישְׁבוּ, עַד דְאֲתַתְּקֵן
 דִּיוקְנָא דְאָדָם, וְכִיּוֹן דְאֲתַתְּקֵן דִּיוקְנָא דְאָדָם, אֲתַחְזְרוּ וְאֲתַקְיִימוּ בְּקִיּוּמָא
 אַחְרָא, וְאֲתִישְׁבוּ.

האנא, פד סליק ברעותא דרישא חנורא, למעבד יקרא ליקריה, תקין וזמין ואפיק מבוצינא דקרדינותא, חד ניצוצא, (נשב ביה אתתוקר) (ס"א אתתפון וסליק רעומיה) ואתפשט לתלת מאה ושבעין עיבר. וניצוצא קאים, ושארין נפיק אוירא דכיא ומתגלגלא, נשב ביה אתתקן. ונפיק חד גולגלתא תקיפא, ואתפשט לארבע סטרין.

ובהא אוירא דכיא, אשתאיב ניצוצא ואתאחד, וכליל (ס"א ואתכליל) ביה. ביה סלקא דעתך. אלא אתטמר ביה. ובגין כך, האי גולגלתא אתפשט בסטרוי, והאי אוירא הוא טמיר דטמירין דעתיק יומין, ברוחא דגניז.

בהא גולגלתא אתפשטו אשא מסטר חד, ואוירא מסטר חד. ואוירא דכיא קאים עליה מהאי סטר. ואשא דכיא קאים מהאי סטר. מאי אשא הכא. אלא לאו הוא אשא, אבל בוצינא דא (נ"א ניצוצא) דאתפליל באוירא דכיא, נהיר למאתן ושבעין עלמין, ודינא מסטרוי אשתכח, ובגין דא, האי גולגלתא, אתקרי גולגלתא תקיפא.

בגולגלתא דא, יתבין תשעה אלפי רבוא עלמין, דנטלין עלוי וסמכין עלוי. בהאי גולגלתא, נטיף טלא מרישא חנורא, דאתמלי מניה תדיר. ומהאי טלא דאנער מרישיה זמינן מייתיא לאחיא.

והוא טלא דאתפליל בתרי גווני, מסטרא דרישא חנורא, חנור בגווייה (ס"א בגווייה). דכליל פלהו חנורוי (ובלהו חנורוי) אבל פד אתיישבן בהאי רישא דזעיר אפין, אתחזי ביה סומקא. פהאי בדולחא דאיהו חנור, ואתחזינא גוונא סומקא בגוונא חנורא.

ובגין כך פתיב, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם. לחיי עולם, בגין דאתחזיאו ליהוא חנורא, דאתי מסטר דעתיק יומין, אריכא דאנפין. לחרפות לדראון עולם, בגין דאתחזיאו ליהוא סומקא דזעיר אפין. וכלא כליל פההוא טלא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה כז) פי טל אורות טלך. אורות: תרין. והוא טלא דנטיף, נטיף פל יומא לחקלא דתפוחים. בגווי חנורא וסומקא.

האי גולגלתא אנהיר בתרי גווני, להאי סטר ולהאי סטר. ומהאי אוירא דכיא, אתפשט מגולגלתא לאנפוי מאה וחמשין רבוא עלמין. ובגין כך אתקרי זעיר אפין. ובשעתא דאצטריך, אתפשטו אנפוי ואריכין פההוא זמנא, בגין דאשגח באנפוי דעתיקי דעתיקין, וחיסי לעלמא.

ומהאי גולגלתא, נפיק חד עיבר, לכל אינון דלתתא. ויהבי אגר אוראותא לעתיק יומין. פד עאלין בחושבנא, (דף קל"ו ע"א) תחות שרביטא.

וּלְקָבִיל דָּא. (שמות לח) בְּקַע לַגּוֹלְגֶלֶת לְתַתָּא, כַּד עֲאִלִּין בְּחוּשְׁבָנָא. וְהָאִי
בְּקַע אָגַר אוֹרְאוּתָא, אֲשַׁתְּכַח מְנִיָּה לְעַתִּיק יוֹמִין.

בְּחַלְלִיָּה דְגּוֹלְגֶלֶתָא, (ס"א בגולגלתא דא) תַּלְתַּת חַלְלִין אֲשַׁתְּכַחוּ, דְּשַׁרְיָא מוֹחָא
בְּהוּ, וְקְרוּמָא דְקִיק חַפְיָא עֲלֵיָּהוּ. אַבְל לֹא קְרוּמָא קְשִׁישָׁא
סְתִימָא כְּעַתִּיק יוֹמִין. וּבְגִין דָּא, הָאִי מוֹחָא אֲתַפְּשֵׁט וְנַהִיר (ס"א ונפיק) לְתַלְתִּין
וּתְרִין שְׁבִילִין. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) וְנָהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן.

וְתַאנָּא, בְּתַלְתַּת חַלְלִין דְגּוֹלְגֶלֶתָא מוֹחָא שַׁרְיָא. מַחְלָלָא חַד מִתְּבַקַּע (ס"א
ומתפשט) חַד מִבוּעָא לְאַרְבַּע סְטָרִין, וְנַפְיָק מִתְּהוּא מוֹחָא דְשַׁרְיָא
בְּהָאִי חַלְלָא, תַּלְתִּין וּתְרִין שְׁבִילִין רוּחִין דְחַכְמָתָא.

מַחְלְלָא תְנַיִנָּא, מִתְּבַקַּע וּמִתְּפַשֵּׁט חַד מִבוּעָא אַחְרָא. וּמִתְּפַתְחִין חַמְשִׁין
תְּרַעִין. מֵאִלִּין חַמְשִׁין תְּרַעִין, אֲתַאֲחֶדֶן חַמְשִׁין יוֹמִין דְאוּרִייתָא.
חַמְשִׁין שְׁנִין דְיוּבְלָא. חַמְשִׁין אֶלְף דְרִין, דְזַמִּין קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַתְבָּא
רוּחִיָּה לֵיה, וּלְשַׁרְיָא בֵּיה.

מַחְלְלָא תְלִיתָאָה, נַפְקִין אֶלְף אֶלְפִין אֲדָרִין וְאַכְסַדְרָאִין, דְדַעְתָּא שַׁרְיָא
עֲלֵיָּהוּ, וְדָרִי בְּהוּ. וְהָאִי חַלְלָא שְׁרֵי חַלְלִיָּה (ס"א מדוריה) בֵּין הָאִי
חַלְלָא וּבֵין הָאִי חַלְלָא, וְאֲתַמְלִיִּין מִתְרִין סְטָרִין כֹּל אֵינוֹן אֲדָרִין. הֲדָא
הוּא דְכְּתִיב, (משלי כד) וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ. וְאִלִּין תַּלְתַּת מִתְּפַשֵּׁטִין בְּכָל
גּוּפָא, לְהָאִי סְטָרָא וּלְהָאִי סְטָרָא. וּבְאֵינוֹן אַחִיד כֹּל גּוּפָא וְאַחִיד בְּהוּ
גּוּפָא מִכֹּל סְטָרִין, וּבְכָל גּוּפָא אֲתַפְּשֵׁטִין וְאֲשַׁתְּפַחֵן.

תַּאנָּא, בְּגּוֹלְגֶלֶתָא דְרִישָׁא, תַּלְיִין אֶלְף אֶלְפֵי רְבוּא וְרְבוּא רְבָבִין קוּצֵי
דְשַׁעְרֵי אוּכְמָן, וּמִסְתַּבְּכִין דָּא בְדָא, וּמִתְעַרְבִין דָּא בְדָא. וְלִית
חַשְׁבָּנָא לְנִימִין דְכָל קוּצָא וְקוּצָא, דְאַחִידִין בֵּיה דְכִיִּין וּמִסְאַבִּין. וּמִכְּפִין
אֲתַאֲחֶדֶן טַעֲמֵי אוּרִייתָא, בְּדַכְיָא בְּמִסְאַבָּא. בְּכָל אֵינוֹן סְטָרִין דְאֵינוֹן
דְכִיִּין, בְּכָל אֵינוֹן סְטָרִין דְאֵינוֹן מִסְאַבִּין.

יְתִבִּין קוּצֵי מִסְתַּבְּכִין וְתַקִּיפִין. מְנַהוֹן שְׁעִיעִין, וּמְנַהוֹן תַּקִּיפִין. וּבְכָל
קוּצָא וְקוּצָא, יְתִבִּין נִימִין תַּלִּין עַל תַּלִּין. מִתְלַהֲטִין וְתַלִּין כְּגִיבְר
תַּקִּיף, מְאִרֵי נֶצַח קְרַבִּין. בְּתַקוּנָא יָאָה בְתַקוּנָא שַׁפְרָא תַּקִּיפָא (פְּחוּר כְּאִרְוִים).
רְבִרְבִין וְתַקִּיפִין. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) פְּחוּר כְּאִרְוִים.

מִתְתַּקְנִין קוּצִין דְשַׁעְרֵי, וְתַלְיִין תַּלִּין עַל תַּלִּין, מְהָאִי סְטָרָא לְהָאִי סְטָרָא,
עַל גּוֹלְגֶלֶתָא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) קוּוּצוֹתָיו תַּלְתְּלִים.
וְתַאנָּא יְתִבִּין תַּלִּי תַּלִּין, מְשׁוּם דְמְשִׁיכִין מִמְּבוּעִין סְגִיאִין, דְתַלְתַּת רַהֲטֵי
מוֹחָא. מִמְּבוּעָא חַלְלָא חַד דְגּוֹלְגֶלֶתָא, אֲתַמְשְׁכִין שַׁעְרֵי בְּמְשִׁיכוּתָא,
וּמִתְעַבְדִּין תַּלִּין, דְתַלְיִין מִכְּפָה מְבוּעִין, דְאַתְמְשְׁכִין מְהָאִי חַלְלָא. מַחְלָלָא

תַּנְיִנָא, נַפְקֵי חַמְשֵׁין מְבוּעִין, וְאַתְּמַשְׁכֵּן שַׁעְרֵי מְאִינוֹן מְבוּעִין בְּמִשְׁיכּוּתָא,
וְאַתְּעַבְדִּין תְּלִין, דְּתַלְיִין וּמִתְעַרְבִין בְּקוּצִין אַחְרָנִין. מַחְלָלָא תְּלִיתָא,
נַפְקֵי אֶלְף אֲלֵפִין אֲדָרִין וְאֶכְסַדְרָאִין, וְאַתְּמַשְׁכֵּן שַׁעְרֵי בְּמִשְׁיכּוּתָא מִכְּלָהּ.
(וּמִתְעַבְדִּין תְּלִין עַל תְּלִין וּמִתְעַרְבִין בְּקוּצִין אַחְרָנִין) וּבְגִין כֶּה אֵינוֹן קוּצִין, תְּלִין עַל תְּלִין.

וּבְכֵהוּ מְשִׁיכֵן דְּאַתְּמַשְׁכֵּן מִתְּלַת חַלְלִין דְּמוּחָא דְּגוּלְגַלְתָּא. וְכַל אֵינוֹן
נִימִין וְכַל אֵינוֹן קוּצֵי תְּלִין וְחַפְיִין לְסַטְרָא דְּאוּדְנִין. וּבְגִין כֶּה
כְּתִיב, (דְּנִיאל ט) הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזַנָּף וְשָׁמַע. וּבְהֵאֵי תְּלִין, תְּלִין (נ"א וּבְהֵאֵי תְּלִין)
לְמִינָא וְשָׁמְאֵלָא, נְהוּרָא וְחַשׁוּכָא, רַחֲמֵי וְדִינָא. וְכַל לְמִינָא וְשָׁמְאֵלָא תְּלֵי
בְּהֵאֵי, וְלֹא בְּעַתִּיקָא.

בְּפִלְגּוּתָא דְּשַׁעְרֵי, אֲתַחֲזִי חַד אֹרְחָא דְקִיק, דְּמִתְאַחַדָּא מֵהוּא אֲרַחָא
דְּעַתִּיק יוֹמִין. וּמֵהוּא אֲרַחָא, אֲתַפְרָשֵׁן שִׁית מְאָה וְתַלְיִסָּר
אֲרַחִין, דְּאַתְּפַלְגּוֹן בְּאֲרַחִין דְּפַקוּדֵי דְּאוּרִייתָא. דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים כה) כָּל אֲרַחוֹת
יְיָ חֶסֶד וְאֶמֶת לְנוֹצְרֵי בְּרִיתוֹ וְעַדוּתוֹ.

תְּנָא, בְּכַל קוּצָא וְקוּצָא, מִתְאַחַדֵּן אֶלְף אֲלֵפִין מְאֵרֵי דִּיבְכָא וּיְלָלָה, דְּתַלְיִין
בְּכַל קוּצָא וְקוּצָא מְאִינוֹן תְּקִיפִין. וּמְאִינוֹן שְׁעִיעִין מְאִרִיהוֹן
דְּמִתְקַלָּא, (מ"א מְאִרִיהוֹן דְּרַחֲמִיּוּתָא וְאִיהוּ מִתְקַלָּא בִּנְיֵיהוּ) בְּגִין כֶּה אֵית לְמִינָא וְאֵית שְׁמְאֵלָא.
מְצַחָא דְּגוּלְגַלְתָּא. אֲשַׁגְחוּתָא דְּאֲשַׁגְחוּתָא. וְלֹא מִתְגַּלְיָא, בַּר הוּא זְמָנָא,
דְּצִרִיכִין חֵיבְיָא לְאַתְּפַקְדָּא, וְלַעֲיִנָּא בְּעוּבְדִיהוֹן. וְתֵאנָא, כַּד
אַתְּגַלְיָא הָאֵי מְצַחָא, אֲתַעְרוּ כָּל מְאִרִיהוֹן דְּדִינָא, וְכָל עֲלָמָא בְּדִינָא
אַתְּמַסֵּר. (דף קל"ו ע"ב) בַּר הוּא שְׁעַתָּא, כַּד סְלִיקוּ צְלוֹתְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל לְקַמֵּי
עַתִּיק יוֹמִין, וּבְעֵי לְרַחֲמָא עַל בְּנוֹי, גְּלִי מְצַחָא דְּרַעוּא דְּרַעוּן, וְנַהִיר
בְּהֵאֵי דְּזַעִיר אֲפִין, וְאַשְׁתַּכִּיף דִּינָא.

בְּהֵאֵי מְצַחָא, נַפִּיק חַד שַׁעְרָא, דְּמִתְפַּשֵּׁט בֵּיה מְמוּחָא דְּאַפִּיק חַמְשֵׁין
תְּרַעִין. וְכַד אֲתַפְשֵׁט, אֲתַעְבִּיד מְצַחָא דְּאֲשַׁגְחוּתָא, לְחֵיבֵי עֲלָמָא,
לְאֵינוֹן דְּלֹא מִתְפַּסְפִּי בְּעוּבְדִיהוֹן. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, (ירמיה א) וּמְצַח אִשָּׁה
זוֹנָה הָיָה לָךְ מֵאַנַּת הַפְּלִם.

וְתֵנָא, שַׁעְרָא לֹא קָאִים בְּהֵאֵי אַתְר דְּמְצַחָא, בְּגִין דְּאַתְּגַלְיָא לְאֵינוֹן
דְּחַצִּיפִין בְּחוּבִייהוּ. וְשַׁעְתָּא דְּמִתְעַר קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא
לְאַשְׁתַּעֲשַׁעָא עִם צְדִיקָאֵי, נְהִירִין אֲנַפּוּהֵי דְּעַתִּיק יוֹמִין, בְּאַנְפּוּי דְּזַעִיר
אֲפִין, וּמִתְגַּלְיָא מְצַחֵיהּ, וְנַהִיר לְהֵאֵי מְצַחָא, וְכַדִּין אֲתַקְרֵי עַת רַצוֹן. וְכַל
שַׁעְתָּא וְשַׁעְתָּא דְּדִינָא תְּלֵי, וְהֵאֵי מְצַחָא דְּזַעִיר אֲפִין אֲתַגַּלְיָא, אֲתַגַּלְיָא
מְצַחָא דְּעַתִּיקָא דְּעַתִּיקִין, וְאַשְׁתַּכִּיף דִּינָא, וְלֹא אֲתַעְבִּיד.

תֵּאנָא, הָאֵי מְצַחָא, אֲתַפְשֵׁט בְּמֵאתָן אֶלְף סוּמְקֵי דְּסוּמְקֵי, דְּאַתְּאַחַדֵּן בֵּיה,

וּכְלִילֵן בֵּיהּ. וְכַד אֲתַגְלִיֵּיא מַצָּחָא דְזַעִיר אַפִּין, אִית רְשׁוּתָא לְכַלְהוּ לְחַרְבָּא. וְכַד אֲתַגְלִיֵּיא מַצָּחָא דְרַעֲוָא דְרַעֲוִין, דְנִהִיר לְהַאי מַצָּחָא, פְּדִין פְּלִהוּ מִשְׁתַּכְכִּין.

וְתַנְיָא, עֲשְׂרִין וָאַרְבַּע בְּתֵי דִינִין מִשְׁתַּפְּחִין בְּהַאי מַצָּחָא, וְכַלְהוּ אַקְרוּן נֶצַח (ס"א מַצָּחָא וְכַל הַר אַקְרִי נֶצַח). וּבְאַתְרוּן (דַּאפִּין) רְצוּפִין (דַּאפִּין), הוּא מַצָּח. וְאִית מַצָּח וְאִית נֶצַח דְּאִינוּן נֶצְחִים. וְהֵינּוּ דְתַנּוּן נֶצַח נֶצְחִים. וְאִינוּן בְּמַצָּחָא, וּמִתְפַּשְׁטֵן מִנְהוּן בְּגוּפָא, בְּאַתְרִין יְדִיעוּן.

תַּנְיָא, מְאִי דְכְּתִיב, (שְׁמוּאֵל א טו) וְגַם נֶצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר וְלֹא יִנְחַם פִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנְחָם. הַאי רְזָא אֲוִקִימְנָא, פֶּל הַהוּא נֶצַח דְּאַתְפָּשֵׁט בְּגוּפָא, זְמַנִּין דְתִלִּי עַל עֲלָמָא לְמִידָן, וְתָב וּמִתְחַרֵּט וְלֹא עֲבִיד דִּינָא, אִי תִיבִין. מְאִי טַעְמָא. מִשׁוּם דְקָאִי כְּדוּכְתָא דְאַקְרִי אָדָם, וְיָכִיל לְאַתְחַרְטָא. אָבֵל אִי בְּאַתֵּר דְאַתְקְרִי רֵאשׁ, (בְּהַאי מַצָּחָא) אֲתַחְזִי וְאַתְגְּלִיֵּיא הַאי נֶצַח, לָאו הוּא עֵידָן וְאַתֵּר לְאַתְחַרְטָא. מְאִי טַעְמָא. מִשׁוּם דְלֹא הָוָה מְאַתֵּר דְאַקְרִי אָדָם, דְהָא לֹא אֲתַגְלִי פְּרַצוּפָא וְחוּטְמָא, אֶלָּא מַצָּחָא בְּלַחֲדוּדִי. וּבְאַתֵּר דְלֹא אֲשַׁתְּכַח פְּרַצוּפָא, לֹא אַקְרִי אָדָם. וּבְגִין כֶּף לֹא אָדָם הוּא לְהִנְחָם כְּנֶצַח דְבִשְׂאֵר תְּקוּנֵי גוּפָא.

עֵינוּ דְרִישָׁא, מִשְׁתַּנְיִין מִשְׂאֵר עֵינִין, שְׂרָקוּתָא דְבִגְבַתָּא, דְעַל רִיסֵי עֵינִין, מִפְּחִלָן (דְכַל עֵינִין מִפְּחִלָן) בְּאוּפְמַתָּא, תְּלִינָן תְּלִין עַל תְּלִין דְשַׁעְרֵי, וְאִינוּן תְּקוּנָא דְעַל עֵינִין, בְּרִישָׁא דְמַצָּחָא, וּמִתְאַחֲדָן מִתְרוּוִייהוּ שְׁבַע מָאָה אֲלָפֵי מְאִירֵי דְאַשְׁגַּחוּתָא. (דְעַל תְּרִיסֵי דְעֵינִין).

בְּכִסּוּתָא דְעֵינִין, לְהַטִּין אֶלְף וָאַרְבַּע מָאָה רְבוּא, דְמִתְאַחֲדָן בְּגִבְיִין דְאִינְהוּ כְּסוּתָא. וְאַשְׁגַּחוּתָא דְעֵינָא דְעַתִּיק יוֹמִין עֲלִייהוּ. וּבִשְׁעַתָּא דְסִלְקִין אִינוּן כְּסוּתָא, אֲתַחְזִי כְּמָאן דְאַתְעַר מִשְׁנַתִּיה, וְאַתְפַּקְחָן עֵינוּי, וְחִמָּאן לְעֵינָא פְּקִיחָא, וְאַתְסַחֵן בְּחַד חַוּוּרָא דְעֵינָא טְבָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) וְרוּחַצוֹת בְּחֶלֶב. מְאִי בְּחֶלֶב. בְּחַוּוּרָא דְלַעִילָא קְדַמָּאָה (ג"א בְּחַוּוּרָא קְדַמָּאָה דְעֵינָא טְבָא). וּבַהֲהִיא שְׁעַתָּא אֲשַׁתְּכַח אֲשַׁחוּתָא דְרַחֲמֵי. (ס"א וּבִגִין) כֶּף צְלוּתָא דְיִשְׂרָאֵל סִלְקָא בְּגִין דְיַפְקַח עֵינוּי, וְיַתְסַחֵן בְּהוּא חַוּוּרָא.

וְעַל דָּא צְלִי דוּד, (תְּהִלִּים מו) עוֹרָה לְמָה תִישָׁן יְיָ הַקִּיצָה. דְיַפְקַח עֵינוּי, וְיַתְסַחֵן בְּהוּא חַוּוּרָא. וְכַל זִימְנָא דְעֵינוּי לָאו מִתְפַּקְחָן, פֶּל מְאַרִיהוּן דְדִינִין, כְּפִינָן לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְשָׂאֵר עַמִּין שְׁלִטִין עֲלִייהוּ. וּבְזַמְנָא דְיַפְקַח עֵינוּי, יַתְסַחֵן בְּעֵינָא טְבָא, וְרַחֲמֵי עַל יִשְׂרָאֵל. וְאַסְתַּחֵר (ס"א וְאַתְחַרֵּר) עֵינָא, וְעֲבִיד נוֹקְמִין בְּשָׂאֵר עַמִּין. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים לו) הָעִירָה וְהַקִּיצָה. הָעִירָה: לְאַתְסַחָא בְּהִיא חַוּוּרָא. הַקִּיצָה: לְמַעַבַּד נוֹקְמִין לְאִינוּן דְכְּפִינָן לוֹן.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקֵץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

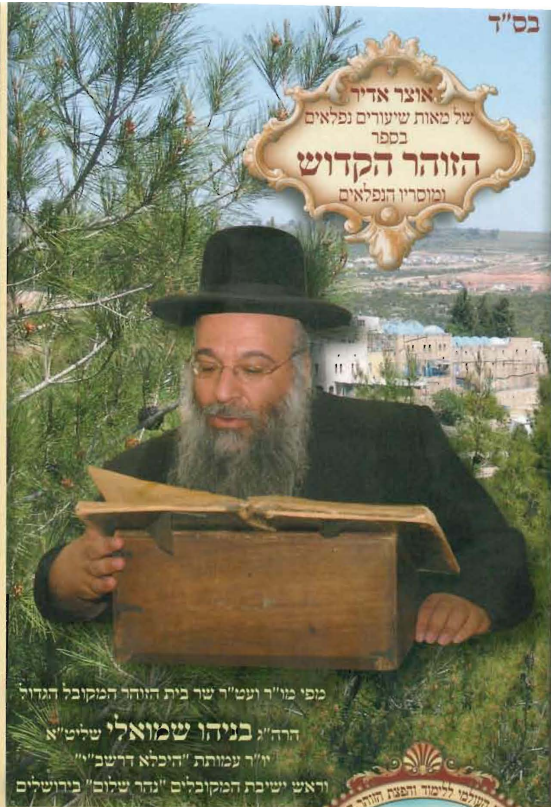
בעזה"י

כס"ד

היכלא דרשב"י

אוצר אדיר
של מאות שיעורים נפלאים
בספר
הזוהר הקדוש
ומוסריו המאלפים
שווה לכל נפש

M.P.3



מפי מו"ר ועט"ר שר בית הזוהר המקובל הגדול
הרה"ג בניהו שמואל'י שליט"א
זו"ר עמותת "היכלא דרשב"י"
וראש ישיבת המקובלים "גדר שלום" בירושלים



היכלא דרשב"י



הרשב"י זי"ע יושב אהנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר פמלך
בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זי"ע, א, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)